

O psech a advokátech

Letos jsem poprvé ve svém životě kandidovala na volenou funkci. Kandidovala jsem do představenstva České advokátní komory a uspěla jsem. Je to pro mě velká čest a závazek, který neberu na lehkou váhu. Dlouho jsem přemýšlela, o co bych se před koncem pro mě tak milnickového roku se čtenáři magazínu EPRAVO podělila. Jak dostat vážnosti své nové pozice a neztrapnit se? Věru téměř hamletovská otázka.

Nakonec jsem si vzpomněla na nedávnou historku z večerního venčení svých psů. Venčení psů sice nemá s tematikou magazínu samo o sobě mnoho společného, ale příběh je tak trochu odrazem doby, odrazem chápání práva jako souboru práv a nároků zajišťujících jeho nositelům ničím nerušený a neomezený životní prostor. Není to problém advokacie, advokátního stavu ani České advokátní komory, ale věřím, že advokáti by mohli k jeho řešení přispět.

Ale nejdřív zpátky k venčení psů. Mám dva psy, dva obrovité psy, dohromady mám cca 150 kg psa. Jsou báječní, milí, úžasní a poměrně poslušní. Sice neběhají přes lavičku a neskáčou přes latku, ale na povel přijdou, sednou, lehnou a zůstanou. Jsou dva, fungují v tandemu a většina psů v okolí to nedává, začnou si hrát, cizí pes se začne cítit v ohrožení, ať už díky jejich velikosti nebo počtu, a problém je na světě. Zkušenosti mě naučily, a psy venčím večer, v době, kdy už tolik lidí není venku a většina malých a popudlivých psíků je v teple domova. Když mám jiné psy, přivolám ty své a vedu je na vodítku. Když se k nám přiblíží cizí pes, volám na majitele, aby si ho přivolal. Většina soudných a přičetných pejskařů svého psa zavolá nebo se o to alespoň usilovně snaží.

Přijde mi to normální, společně předcházíme potenciální psí potyčce, šetříme své zdraví, nervy a koneckonců šetříme i peněženku a čas všech zúčastněných. Na sebe dorážející psi mohou kohokoliv stojícího v okolí porazit, zranit, přinejmenším ušpinit nebo zničit oblečení.

Ovšem najdou se i tací, kteří nemají potřebu se jakkoliv v akci angažovat. Při jedné z našich večerních venčících procházek se, navzdory asi šesti žádostem o přivolání, majitel ani nepokusil psa zavolat. Jeho pes kolem těch mých na vodítku zvesela tančil a poskakoval, zatímco já své psy udržovala v sedu a klidu, a neměl se k odchodu. Korunu tomu majitel nasadil, když řekl, že si psa nepřivolá, protože tón mojí poslední výzvy se mu nelíbil, měla bych se prý snad za sebe stydět. Když jsem se mu důvody svého počínání a více či méně ostrých proseb snažila vysvětlit, aby si přeci jen psa zavolal, abych mohla odejít bez toho jeho psa v patách a ke srážce, které bychom oba litovali, nedošlo, tak se jen utrhl, že já nemůžu vědět, co on udělá a co bude, a proto si psa přivolávat prostě a jednoduše nebude. Tváří v tvář mým dvěma téměř osmdesátikilovým hafanům přede mnou stál hrdý a neohrožený bojovník za svobodu, za právo svého psa pobíhat po okolí bez jakéhokoliv omezení, bojovník za své nezadatelné právo nechat svého psa dělat, co chce, ať se děje, co se děje a stůj co stůj, za právo běhat okolo těch mých, očuchávat je, pošťuchovat a dráždit. To, že tím možná ohrožuje sebe, mne a konec konců i ty psy, tak nějak pominul.

Když opadly poslední zbytky stresu a adrenalinu z nečekaného večerního setkání, uvědomila jsem si, že tahle historka z mého psího mikrosvěta je jen odrazem dnešní doby. Doby, kdy každý má svá práva, své nároky a své svobody a očekává, že ostatní budou všechna ta práva, nároky a svobody bez připomínek respektovat a budou se chovat tak, aby je nikdy ani náznakem nenarušili. Každý je zároveň přesvědčen, že právě jeho světový názor, jeho představa zdravého životního stylu, toho, co je

správně vybalancovaný work-life balance, je tím, co má soubor jeho nenarušitelných práv chránit. Proto také všichni ostatní musí jeho světónázor respektovat, musí mu umožnit jej naplnit a prosadit. A kdo názor nesdílí, na toho si ukažme prstem a vykážeme ho z kola ven.

Nechci se pouštět do úvah o svobodě, o toleranci nebo respektu k druhým a k jejich životnímu stylu, k jejich právům, očekáváním a nárokům. Příhoda mě spíš vedla k zamýšlení nad tím, jakou roli mohou hrát advokáti v pochopení širšího smyslu těchto pojmů neprávni veřejností. Advokáti pomáhají svým klientům v řadě různých životních situací, řeší s nimi problémy v rozličných oblastech společenského a hospodářského života. Musejí umět naslouchat, porozumět a nabídnout řešení. Jejich každodenním chlebem je pomáhat klientům a dávat tak konkrétní obsah a náplň právě takovým pojmům, jako je pojem právo nebo nárok. Mají proto jedinečnou příležitost při poskytování právních služeb své okolí nenásilně vhodnou formulací právní rady ovlivňovat, vysvětlit, že povinnost není jen protipól práva, ale velmi často se s právem neoddělitelně pojí, že výkon práva není totéž co jeho zneužití, že dobré mravy nejsou jen vyprázdněný pojem, o který se nelze opřít a na kterém nepostavíte ani dům, ani kšeft. Poskytování právního poradenství proto může být do určité míry takovou nenápadnou osvětou a kultivací životního prostoru. A to je fajn. Jsem ráda, že to tak je a doufám, že to tak vždy bude.

Česká advokátní komora jako samosprávná organizace celého advokátního stavu svými vzdělávacími akcemi a projekty i veřejně deklarovanými postoji sama ke kultivaci našeho životního prostoru přispívá nemalou měrou. Lze připomenout například projekt „Advokáti do škol“ nebo „Advokáti proti totalitě“. Ve své nové roli členky představenstva České advokátní komory se budu snažit, aby to tak do budoucna nejen zůstalo, ale aby se toto úsilí ještě znásobilo. Jak? Pokračováním v úspěšných projektech i rozšířením spektra vzdělávacích projektů. Tak, aby advokáti dokázali své klienty lépe pochopit i lépe vysvětlit, co je pro úspěch jejich věci důležité. Ovšem co je stejně důležité, také tak, aby měli i na paměti, že svou radou mohou nejen kultivovat, ale také korumpovat, a měli v sobě dost osobní statečnosti zvolit tu první možnost.

Pokud a dokud to tak bude, bude advokacie zasluženě respektovaným a důstojným povoláním, jehož společenský význam jen v tom dobrém slova smyslu přesáhne vztah advokát/klient... a já možná jednou nebudu po večerech přemýšlet, zda se mi i příště povede psy udržet v klidu a sedu. Vše dobré do nového roku!

JUDr. Lucie Dolanská Bányaiová, Ph.D.,
Bányaiová Vožehová, s.r.o., advokátní kancelář
členka představenstva České advokátní komory

Text byl uveřejněn v EPRAVO.CZ Magazine 4/2021

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)